

Augustin Frison-Roche

Een onvermoede schoonheid

De Lindebeek staat laag en heeft het groot hoefblad aangemoedigd om over de rand te groeien, tot in het water zelfs. Bij elk briesje vangen zijn ronde reuzenbladeren de bloesems op van de nabije appelboom. Het lijken sneeuwvlokken, als grote, witte sproeten neergedwarreld op de bladeren. Die in mijn verbeelding een armada vormen van groene mini-vlotten, bemand met witte wezentjes. Elfen, misschien? Die klaar zijn om weg te varen naar een betoverende bestemming die niemand kent. Niemand! Behalve zij, natuurlijk.

Het zou het begin van een sprookje kunnen zijn. Of beter nog: de aanzet tot een schilderij. En dan liefst een van de hand van Augustin Frison-Roche, een jonge Franse kunstenaar die ik onlangs ontdekte in de katholieke krant La Croix. Het artikel over hem was geïllustreerd met een van zijn schilderijen (zie afbeelding). Voor mij: liefde op het eerste gezicht.

Het stelt een dichtbegroeid woud voor in vele tinten betoverend blauw met diepe schaduwen en onderaan een goudbruine vogel. Ik wou meer van de jonge schilder zien en vond op het internet een overzicht van zijn werk. Een wereld van een onvermoede schoonheid ging open.

Er gaat geen dag voorbij zonder dat ik dank zeg voor dieren, vogels, bloemen, bomen, water, wolken. En ook voor kunstwerken die me ontroeren: zoals de engelachtige, tedere sfeer van de Boodschap aan Maria van Fra Angelico. Of sommige portretten van Titus, zoon van Rembrandt die met zo 'n liefdevolle blik naar die jongen moet hebben gekeken dat je je als toeschouwer haast een indringer voelt. En er is dat tarweveld, de stengels buigend onder een strakke wind, daarboven een grauwe lucht en het gefladder van een vlucht hongerige vogels. Voor mij een van de mooiste landschappen van Van Gogh. Die ook met een diep mededogen zijn postbode schilderde: een grijzende man, gehoorzaam glimlachend maar met verdrietige ogen. Dat diep gevoel treft mij ook bij de jonge Augustin Frison-Roche, al zag ik van zijn werk alleen wat afbeeldingen op het scherm. In de Parijse Galerie Guillaume zijn de schilderijen nog tot 28 mei in 'het echt' te bewonderen. En nu maar hopen en bidden dat ze ook eens over de grens geraken. Tot in Brussel misschien? Antwerpen? Brugge?

In afwachting blijf ik nog wat bij de beek en het groot hoefblad vol dikke, witte sproeten. Bij het water: een rimpeling van licht en schaduw. Bij de weerspiegeling van trillende grassprietten, of soms een glimp van een wolk, een stukje grijs en blauw van de hemel.

Ook mooi, hoor. En vlakbij huis!

Dankuwel.

T.S.